

188

изгубва за
недовърш.

8 Година.

34 лекции на обичния класъ, държано на 10/IV/ 1929 год.

Въ София-Изгревъ.

Размисление върху Царството Божие.

Въ живата има основни мисли, които държат съзнанието будно. Онова, което държи човека съ външне същъ, това си предметъ, съ които ние боравим то е нашето съзнание. Съзнанието е свързано съ човешкия ум и кой път когато човекъ се вгълби въ себе си не се интересува отъ външния същъ, той разсихдва въ думата си, мирът е нѣкъде извън. Слѣдователно, когато ние говорим за съзнание, ние разбираем връзката между сегашния животъ и бѫдещият. Тия двѣ положения, тия двата живота се свързватъ. Сега какъв е физическият животъ? Физическият животъ е ако сега си радостенъ слѣдуния пътъ че бѫдещъ скърбенъ, или едно състояние нито ти е приятно, нито ти е наприятно седишъ не знаешъ какво да правишъ. Не си гладенъ, не си жаденъ, усъщашъ чути липса нѣщо. Когато ученикът доиди или онзи, който иска да върви въ пътя, той трѣбва да е свободенъ отъ нещуженъ баракъ какво му трѣбва на ученика? Трѣбва му едно перо, една мастилаща, една торба, единъ букваръ. Торба му трѣбва да си носи и лѣса и книгата каквато види да запишъ. Тази книга употребяватъ на неговата паметъ, между всички тия работи, които вижда и прѣживява трѣбва да направи една връзка вътрьшна. Иде сега се спирате и казвате: да си уредимъ живота. То е наше съвращение. Какъ се урежда живота. Законъ е, когато ти урежданъ свой животъ, ти урежданъ живота на другите. Когато ти се учишъ, ти взимашъ отъ нѣкого отъ другими нѣкаждъ, става обмѣнъ. Въ обмѣната единиятъ се подига, другиятъ слиза, то е законъ на движението. Онзи, който не разбираятъ законите, тъ се изолиратъ. Запримѣръ ние се изолираме, взимаме предвидъ напитъ страдание, недоволни сме, нотака не се разрѣшава въпросътъ. Въ дадения случай не си само ти недоволенъ. И мечки и вѣлци, и лисици и бубулечки и птички и тъ си недоволни, нѣкой тигъръ, нѣкой лъвъ, всички тъ иматъ съвше, недоволни сѫ, че се събере цѣла племена същества, се ѝте недоволни. Искате да постигнате нѣщо, но не можете, недоволни сте. Вълкътъ ходи въ нѣкоя кошара, гонили го кучето, искаше да задигне нѣкоя овца и освѣнъ че не задигналъ но си го закърпили; лисицата ходила при нѣкой курникъ, тукъ погледнала да хване нѣкоя кокошка, тамъ погледнала, но си я закърпили. Не различавате нѣкоя пътъ нѣщата, първъ и вине напишете нѣкое съчинение по философия, нѣкоя критика ни закърпли, казватъ: тази книга не струва нѣщо, еди кой пасажъ еди коя глава работитъ не седатъ така, нейка е не разбира въ конитъ, закърпили си ни.

Сега ние говоримъ за съмръните животъ както е въ България. Като идешъ въ Англия, Франция, Америка тамъ нѣкъ има други мъчинотии. Тамъ критиката е по-мек

-6-Чуй,

ка, но по-явителна. Ози критикъ ~~знае~~ ^{какъ} е слабото място. ~~Също~~ ученикът, който се учи и той има слаби страни. Ви седите тук и вие се притеснявате, ако говорите, други ги ученици ще те критикуват, не може да го кажете както трябва; Сега всички ученици трябва да бждатъ свободни. Ози който става да говори няма какво, няма какво много да говори, петъ минути му стига, във краенъ случай 15 минути, но му се позволява повече. То е вече една ръчъ отъ два часа и половина. Ако ти не може във петъ минути да кажеш една съществена мисъл... Казвамъ: постене на връме трябва, понеже е събратене еволюцията. Въ минолото ние сме имали много връме, сега нямаме многовъзможности да имаме връме. Ама и къщи, казвамъ: бъгай. Нищо повече. Ама че така били изборжени, че топове, че голъма бомба, че туй, че онуй. Бъгай, нищо повече - Ела. Ама задо. Ела, земото и замъ да ви дамъ хубава баница, ябълки. Не, ела на гости. Мислено другото да стане. Защото, ако имахме връме бихме говорили.

X Казвамъ: въ многото говоране работить на се ~~изправими~~ обясняватъ. Казвамъ: не менъ работить ми не е съ оправени. На ученика работить не съ оправени, че се учишъ. Не може да учашъ, понеже умътъ е раздвоенъ. Домъ се раздвои умътъ не може да учинъ. Прѣдъ вете си, че вие сте ученикъ, имате да плащате ~~одна~~ три полица по десетъ хиляди лева, какъ че учинъ? Домъ речешъ да учишъ полиците ~~използватъ~~. Тие десетъ хиляди работятъ, тъ съ динамическа сила, смущаватъ ~~използватъ~~ изхвърли го. Изхвърли го де. Казвамъ: завладей го. Хубаво, докато го завладеши. Казвамъ: къмъ, че го метни. Казвамъ: ти мътъ ли си го? И ози е ~~накъ~~. Не се мъта. Като речешъ да го мътъши и той те мъта. Работитъ въ живота не съ така лесни. Нѣкой пътъ го представляване много лесто. Не е така лесно. Тъ съ двѣ крайности, винаги че въсемъ иначинъ, които съществуватъ ~~използватъ~~. Защото животъ така е направенъ, не разрѣшавай този въпросъ, че дойде единъ денъ да се разрѣши. После другия въпросъ: Защо трябва да скърбимъ въ свѣтъ? Този въпросъ не разрѣшавай, че дойде единъ денъ да се разрѣши. Защо радостъта не иде? И този въпросъ не разрѣшавай. Зависи ли тренъ. Нѣкой пътъ скъбъта иде, порано. Пътува съ бързия тренъ, качила се на нѣкой експресъ. Ти я очаквашъ да дойде следъ два дена, но ти дошли два дена по-рано. Чакашъ радостъта да дойде по-рано, но ~~закъснила~~. Тия работи ставатъ въ обикновения животъ, ставе ~~закъснъване~~. Тъ най-първо човѣкъ че си създаде вътръшно една трезва мисълъ. Въ дадени случаи да кажемъ че страдашъ, не въсемъ страданието на всички хора, че разглежда цѣлото страдание, защото ти, като страдашъ може да си на опа шката. Твоето страдание може да съставяне опашката на редица страданията че завършишъ тази верига, че хванешъ главата на страданието

ти си опашката ще образува единъ кръгъ, не езочнешъ да се въртишъ около този кръгъ и този кръгъ ще разръши цялъ въпросъ. Сега казвамъ: какъ да се разръши този въпросъ. Вижъ какъ се разръшава математически. Три полици по хилада лева¹, то е еднакви величини² до далуснемъ сега, че първиятъ десетъ хиляди си взелъ, когато си билъ на десетъ години, вториятъ на 20 години и третиятъ когато си билъ на 30 години. Този е единъ банкеринъ честенъ човекъ. Ако не ги платишъ, той ще протестира полиците. Нъмашъ пари по кой начинъ ще изплатишъ пари, нъмашъ всички условия. Имашъ всичкотъ добро желание, искашъ да платишъ не първи. 30 години се минали, 30 години той те чакалъ, не може да го обвинишъ. Какъ ще разръшишъ въпроса? Такъ работи съ любовъ ще се уреди. Този³ банкеринъ има дъщеря, ти си младъ момъкъ, дъщерята се позасмѣе малко, ще пише едно писмо, де му уреди работитѣ. Вие казвате: то се съ любовни работи. Хубаво, когато тръгнешъ по Вокия путь, започнешъ да любишъ Бога, работитѣ се уреждатъ. Въ живота тръбва да знаете, че не може да имашъ живѣшъ единъ животъ добъръ докато нъмашъ въ ума си едно разумно същество. Тукъ тръбва да го знаете. Доброто не е нѣдо механическо. За никого и за себе си казвашъ. Ти ко то си на земята и онзи, ти съ двъ сѫдъствата ако ние схващаме тъй както с, понеже даватъ на любовта друго разъяснение, ние мислимъ, че е много лесно. Любовта е най-голъмото изкуство. Любовта има единъ взелъ, като дойдешъ тя е много външателна, любовта не се кара, тя има единъ възник. Домъ дойдешъ при нея тя ще те тури на възвитъ и помъти липсва единъ грамъ, туря те вънъ отъ възникъ, погледнешъ турила те настрана. Редъ явления има въ живота, които може да се обяснятъ психологически. Разумниятъ животъ изисква точностъ въ проявите на живота. Значи, ако тебъ ти липсва нѣщо, ще те тури настрана, казвай мо отъ това единъ грамъ, че това не е повече. Единъ грамъ съ едине динамическа сила, единъ грамъ е много нѣщо. Пъкъ и ако имашъ единъ грамъ повече, любовта ще те тури настрана. Точно тръбва да бѫде ни повече ни по малко. Вземете единъ цигуларь, той нагласява цегулката си точно. И въ музиката съ съзии, законъ. Още външниятъ артистъ, ухото му е точно, той нагласява цигулката си ни по-високо, ни по-ниско, има единъ основенъ тонъ, по който нагласяватъ всичките цигулки. И въ живота, ако нъмаме основни тонове, ще да знаемъ какъ да постъпимъ. Сега изкуството на живота е въ онзи разумниятъ новътъ тръбва да бѫде веселъ. Когато работитѣ вървятъ и когато работитѣ не вървятъ да бѫдешъ радостенъ. Това е много естествено. Защото, ако ти правишъ добро отъ имането си, то е въ реда на нѣщата, но, ако правишъ добро отъ имането си въ тебе има идея. Ако баща ти и майка ти те заставятъ съ останъ да се учишъ, баща ти те наложи прати те да се учишъ, майка ти те наложи, прати те да се учишъ

Слъдът това казвамъ: благодаря, че баща ми не е билъ, -благодаря, че майка ми
не е била, защото тоягата на майката и тоягата на бащата съм го направили
човѣкъ. Насъ ще ни кажатъ, че трѣбва да бѫдемъ добри. Хубаво е не е лошо, по
добро е въ насъ да имъме единъ импулсъ безъ да чакаме тоягата на бащата
и тоягата на майката, докато тъ спѣтъ да сме станали и да идемъ на училище.
Бащата да съзнава, че синъ му е приложенъ. Ще се повърнемъ. Това съмъ ижнотии
въ живота, които трѣбва да разрѣшевамъ. Имашъ една ижнотия, защо ще се бунту-
вашъ, че разрѣшишъ една задача. Азъ та въсъ тобкова пъти съмъ ви говорилъ
Имате ставенъ ревматизъмъ въ колѣното, ако ти не си ученикъ че търсишъ лѣ-
каръ. Никакъвъ лѣкаръ не търси, защото, ако търсишъ лѣкаръ никакъвъ ученикъ
човѣкъ не може да станешъ. Ти ще разбирашъ, този ставенъ ревматизъмъ е задача
чай, че я разрѣшишъ. Ако ти си мисълъта си този ставенъ ревматизъмъ не може
да го изпъдишъ отъ колѣното си, ти ученикъ не може да станешъ. Ти ще с-
разправяшъ че му говоришъ по единъ начинъ, по втори, по трети ти ще намърши
едика на ставния ревматизъмъ. Нѣкой сега ще попита: станевниятъ ревматизъмъ
говори ли? Говори какъ не говори, всичка вечеръ говори, лѣбовни писма пише
посвие крака, ,стистне ме, казва ми много те обичамъ. Ние като обичаме нѣкога
го постиснема ръката. Послѣ като се изгуби казвамъ: кѫдѣ ли отиде? че току-
го нѣма и той се обади, дойде. Казвате: така ли трѣбва да гледамъ? Че този е
идничкиятъ начинъ. Че разрѣшишъ една задача, ставниятъ ревматизъмъ. Ако ти
може да го изпъдишъ, че добиешъ една самоувѣриностъ, че има сила въ тебе.
Ако дойде лѣкаръ и ти помогне, че нѣрвашъ, че други съмъ ти помогнали. И то е
хубаво, но ти вльвъ въ себе си, като кѫде ставниятъ разматизъмъ то е задача
то още не е болѣсть. Той е прѣдѣстникъ на болѣствата. Болѣствата, като дойде
то е другъ въпросъ. Казва: безъ този ревматизъмъ не може ли? Ние имаме една
сестра, когато ходихме на Мусала тя имаше ишиасъ на крака си, скованъ,
казва: какво трѣбва да прави, Учителя, да се кача на Мусала, ишиасъ имамъ.
Казвамъ: че се качишъ. -Ами ишиасъ? -Че го закачишъ горѣ. Качихме се на Мусал
и ишиасъ тамъ остана и досега тамъ деди, този ишиасъ отиде. Та има мнозина
отъ васъ, които се плачатъ отъ болѣствите си. Гледамъ у мнозина има страхъ.
Прободе те нѣдо въ пленката. Едно любовно писмо е това, стисне те малко,
поуциши те то за да ти покаже, че пристратствува нѣкой въ тѣлото. Научно го
обясняватъ, набиратъ се много енергии. Пѣкъ и въ живота има нѣщо. Всички тѣ
ниши недѣзи, болѣсти въ живота има джиниши всички неприятности въ живота,
това се затвори. Ако ги разрѣшите по-лосно ще дойдете до вътрѣшния смисъ
на живота. Не ги ли разрѣшите

всъкога ще се ищамърите във едно големо противоречие въ живота. ~~Тия болести~~ може да бъдатъ отъ физиески характер въ тълото, първ може да бъдатъ и въ чувствата, или въ кръвта, или въ жидката материя, или може да бъдатъ въ нервната система. Може да застъпятъ или костка, може да застъпятъ мескулът, може да застъпятъ кръвообращението, може да бъдатъ въ тъж твърдата материя, или въ кръвта, въ състава на кръвта, или първ въ динамическата сила въ неговата кръвна система. Най-първо ще видите, ако е на физическото поле се лъкува по единъ начинъ, ако е въ кръвта се лъкува по втори. Де се проучва, съвременната наука има методи, такива поподобни методи да изчезне бъдещтът и ма, Христосъ казна си: Стани и ходи. Това е наука ~~динамика~~ е то. Христосъ разбираше тия работи, казва: Стани и ходи. Казвамъ: менъ ми се скованъ крака. Тогава азъ казвамъ: стани и ходи, азъ не направя това чудо. Седе ибманъ нито ръце пари въ джоба, осъзъ че ибманъ да давамъ 30000 лева, но видѣлъ съмъ красива мома, тръбва ли се представя, искашъ да ме види здравъ, ибманъ ставенъ ревматизъмъ, тогава казвамъ: стани и ходи. Вие ще вземете формебата и ще замъните тази красива мома показва разумното въ свѣта. Вие не си представлявате мома на физическото поле. Като каже красива мома, разбираамъ сици принципъ, който работи, разумното Божественото въ свѣта, което работи, заради него може да направя. Казвамъ на себе си: Стани и ходи! Веднага ставамъ като вини, който лежа 38 години, казвамъ: варда. Казватъ: какъ здравъ? Говоря алгорично, казвамъ дойде Христосъ и ми казва: Стани и ходи! И азъ станахъ. Казва: дойде ли? Да и азъ станахъ. Веднага видяхъ Христа, казвано е: послушай. Дали това е Христосъ или не, вие може да се съмните, но че съмъ здравъ може да ви покажа, че мома да ходи свободно. То е фактъ, дали видяхъ Христосъ, то е другъ въпросъ до онзи денъ купахъ, сега ходя свободно. Кой лъкаръ? Нъма лъкаръ, али вие вървате, то е друго, по факътъ имамъ. Значи Христосъ идва при мене, послушахъ и станахъ, работихъ се оправихъ. Нъкои имена, които ние не може да докажемъ. Тръбва да има единъ резултат въ насъ въ съзнанието. Тръбва забогатяване на съзнанието, веселъ тръбва да биде човѣкъ. Казва: можи ли да биде човѣкъ веселъ. Може да биде веселъ човѣкъ всъкога. Стани сутринъ и биди веселъ. Мисли сутринъ, че Богъ е направилъ свѣта, всичка хора са имили прѣди тебе, живѣли са и са заминали на друго място. Онова, което не ти достига, че се оправи. Ако ти туришъ именъта ще се оправиш работитъ. Твой не се оправиш работитъ по-лесно. Минава година два, три не бързай въ исправлението на работитъ. Не турий срокъ. Най-първо когато се оправиш работитъ. Кога не се оправиш не прѣдъдавай. Ама въ този животъ, въ този животъ, не бързай! Когато ние говоримъ, че

ще се оправятъ работитъ, подразбираше въ този животъ. Когато казваме: никога ще се оправятъ работитъ, разбираше въ никой друго прѣраждане. Въ друго прѣраждане, въ второ, трето, и на никой работи съдѣтъ като се прѣраждашъ хиляди птици ще се оправятъ работитъ въ същия други животъ. Да допуснемъ, че ти имашъ работа съ едно сѫщество, което е завършило своята еволюция, замине въ друга система. Искамъ ти да го видишъ, именъ ти една мърка вътръшна. Въ кой животъ ще го видишъ? Тукъ сѫщество и на да остане заради тебе, ти ще се поднесешъ, че го търсишъ, идея ще биде заради тебе. Никъде ще го намършишъ. Въ същите има единъ разказъ за двама светии, тѣ живѣли въ пустинята, четали си сами, яденето било бобъ. Единъ денъ пета единиятъ, другъ денъ пета другиятъ и вари бобъ; единъ денъ станало спора между двамата светии, поскарали се, светийско скварене, много илюко. Единиятъ свети, кого мислилъ какъ да се спеси свѣтъ турилъ боба и да тури и въ хлѣба соль и въ боба. Въ ума му останало, че осоки и хлѣба и боба. Седнели двамата и киждатъ хлѣба опеченъ и боба сваренъ. Онзи казва: Не си турилъ соль. Казва: Какъ, замисли да се измѣнилъ твоятъ вкусъ, азъ мисля, че турилъ соль и въ хлѣба и въ боба. Казва: ти мислишъ че си турилъ солъ но иоятъ единъ казва, че не си турилъ. Де какете: много дребна работа. Обаче станалъ единъ малъкъ разривъ между тѣзъ. Сега какъ ще се оправи тази работа? Онзи мисли: виждамъ азъ, че иска да и обвини. Кой е правъ? Че не е турилъ соль ~~и~~ ^{жичи} трѣбвало този свѣтия трѣбвало да си тури соль. Въ готварството готвачътъ не е длѣженъ да тури соль. То е традиция да се турж соль. Но първоначално, когато се образувала кухнята на готвача не се позволявало да тури соль въ яденето, всички ще тури толкост колкото иска. Този първиятъ светия върви по традицията, че готвачътъ трѣбва да тури соль, въ другия нѣма традиция, казва: да си тури соль. Има никой волни погрѣшки съ като боба. Казва: турилъ ли съмъ соль въ хлѣба и боба. Споредъ сегашната традиция, той трѣбва тури соль, но при това винаги, когато туришъ малко трѣбва да туришъ, понеже иже малкото соль лесно се разрѣмана, но на мнагато соль много иже. Ако не туришъ соль, много по лесно е ~~казвамъ~~ сега: много по-бързо се рѣшаватъ. Казва: какво не съмъ направилъ? Не съмъ турилъ соль. Казва: тази работа ти ще разберешъ единъ денъ. Тогава този вториятъ свети, който мисли, че много праведен се случва същото. Минаватъ десетъ години той не може да разрѣши тази задача, садо твърде да му иже. Обачи другиятъ се моли, казва: Господи покажи ми единъ начинъ да направя тази работа. Той мисли, че ~~у~~ є турила. Казва: ако не съмъ турилъ, покажи ми тази работа какъ да направя. Единъ денъ останъль той да го ви Обаче случва се, че, като съдѣтъ да идатъ, виждатъ и хлѣба не е осоленъ

да турим

видялъ че и бобът не е осоленъ. Пък той тайни наготовилъ солта, минава
(прѣзъ гората) много красива мома, че, като погледналъ забравилъ, той оставилъ с
солта, отишълъ да гледа накъдъ отицла. Като се върналъ, казва: че ме простишъ
Той разбралъ защо не се осолява бобъ, казва: който е направилъ възможно да
е минала друга мома заради него. Слѣдъ десетъ години той разбралъ, че бобът
и хлѣбът не били солени. Понеже той се увѣрвалъ, забравилъ накъдъ солта,
върналъ се и пекълъ пѣльба безъ соль. Казва: че ме извинишъ, миниже нижни
авъ носъхъ солта, но мина една мома много красива, видѣхъ накъдъ отиде, увѣръ-
кохъ се, разбрахъ защо не се осолява хлѣбъ и бобъ по нѣкой пътъ. Сега мора-
лишти ще кажатъ; защо той трѣбаше да се умлече, защо да ходи подиръ тази
мома. Какво лошо иматъ или какво лошо има, че забравилъ да осоли хлѣбъ и бобъ.
Значи, когато красквата мома мина не се осолява хлѣбъ и бобъ, но човѣкъ се
осолява. Слѣдъ това, като се осолили двамата светии отишли да работятъ между
хората, вече не готвили хлѣбъ и бобъ, но отишли да работятъ въ свѣта. Тази мома
като ини мина, тя лице потникъ и тѣ отишли въ свѣта да учатъ хората какъ да
живѣятъ. Ако известна идея мене и даде потникъ новъ, не бѫде дребнавъ. Има такъ
ва ракази, понеже казва се съблазнилъ, че отишълъ че плакалъ, пакалъ, че се
разкалялъ предъ Бога. Ако авъ ида че лича предъ Бога, че минала тази мома,
че не се осолилъ бобъ и хлѣбъ, питамъ: какъ не погледне Господъ на всички
мои сълзи? Искамъ да ви наведа на примера. Ние нѣмаме още истински разбиранія
за живота. Въ живота каквото е допуснато въ физическіятъ животъ има смисълъ
. Нѣкой путь, като не осолимъ бобъ не ни даржатъ отговори, споредъ първата
кухня готовачътъ не турялъ соль, отпослъ донца тази традиція да се туря хлѣбъ
и соль въ хлѣба. За да бѫде чистъ свободенъ трѣбва да се освободите отъ мно-
го грижи и ненужни мисли, неправилни мисли. Ние се занимавеме по нѣкой путь
съ погрѣшкитъ като тия светии. Че не съмъ турилъ соль, какво има, че си тури
соль, малко трѣбвани. Но десетина, двадесетъ думи не скланятъ единъ. На небе-
то авъ никога не може да осоли. Всички самъ че си тури. Има единъ вътръшъ
процесъ, съ който сега трѣбва да се занимавеме. Човѣкъ трѣбва да бѫде чистъ.
Чистотата първи путь учиха рибите. Въ чиста вода живѣятъ рибите. По-чисти
същества отъ рибите нѣма, измити отъ всѣхъ. Но рибите разрѣшиха ли въпроса
за чистотата. „ардиналниятъ въпросъ за рибите бѣше чистотата. Но рибите раз-
рѣшиха външно инициативната въпроса за чистотата. Ние, когато дойде да разрѣшимъ
въпроса за чистотата се повръщаме да видимъ какъ съ го разрѣшили външно
рибите, и тогава вътръшно да го разрѣшимъ. Сега какво разрѣшаватъ птиците?
Птиците разрѣшаватъ въпроса за облеклото и за съмѣни на животъ.

И рибите ходятъ стадно, но въ тъхъ няма съмнение животъ. Чрезърното размножаване у рибите показва, че въ тъхъ има неестественъ процесъ на размножаване. Както и да е тъкъ съврдани съ извасни космически процеси пие ще го оставимъ на страна. Въпроса за дрехите птиците го разрѣшиха. Ако никой иска моделъ за драхи, трѣбва да го вземе отъ птиците. И съмнениятъ въпросъ птиците най-добъръ го разрѣшиха, въпринесъ птиците го разрѣшиха. Сега човѣкъ минава редъ процеси - всички тия процеси на рибите, на птиците, на млекопитаещите. Какъвъ въпросъ разрѣшаватъ млекопитаещите? Азъ ще ви оставя сега за млекопитаещите вие да мислите. Най-послѣ ще ви запитавъ: какъвъ е кардиналния въпросъ, който трѣбва да разрѣшимъ ние. Ние разрѣшаваме сега кардиналния въпросъ на любовта, разрѣшаваме любовта не тѣй както ангелите съ я разрѣшили, ние трѣбва да разрѣшимъ нашия животъ. Въпросътъ на любовта туй, което всичко прониква то се ограничава, но въпросътъ на любовта и сме го разрѣшили. Ние го разрѣшеваме по идинъ начинъ, втори, трети, по много начини, всичките усилия; които правимъ съ хурави, но не сме памѣрили единъ правиленъ методъ, съ който да разрѣшимъ. Това което намираме е процесъ на самоусъвършенствуване, но човѣкъ не може да се самоусъвършенствува въ живота. Никой не може да служи, докатото не либи. Докато не либишъ ти въ никакъ областъ на живота не може да ~~изпълни~~ успѣши. Сега психологически даже най-надиалиятъ човѣкъ, внеси едно иричъкъ побуждение на любовта въ душата на този човѣкъ, умѣть ще де събуди, ще започне да учи и силенъ ще стане и здравъ ще стане. Азъ да ви паведа и другъ примеръ. Има редъ набрани примери. Една мома на 22 години, 12 години боледувала отъ нервна болѣсть, единъ денъ иде въ къщи единъ младъ момъжъ, поглежда я и тя го поглежда, поусмихвашъ се, нико не си казватъ, но тази болна мома се влюбва въ него, тя става отъ кревета облича се, вече обръща съ на момъжка въ нея. Този момъжъ само, като я поглежда, тя става. Кой бѣше този я ми кажете. Законътъ на любовта е това. Съмня се състоянието, болезненото състояние се съмня иде едно здравословно състояние. Тя става и казва: азъ може да ходятъ да го изтѣлкувашъ правилно - азъ може да ходя както той ходи. Той вече въ ума и седи, облича се и се за него мисли. Живи значи той е свързанъ съ ония сили, съ хубавото красищо. Това, което въ даденъ случай подига човѣка отъ едно болезнено състояние, то е законътъ на Любовта. Може да го наречете законътъ на живота природата. Природата това е Любовта, това Господъ, това е духътъ Божий, но това е скрината на живота. Трѣбва човѣкъ да обича. Когато обичашъ, това трѣбва да бѫде свещенъ законъ. Да се срамишъ само въ едно нѣщо: Не излагай Любовта на позоръ! Да не те е

срамъ, че бъбре обичамъ, но да те срамъ да излагаш любовта на позоръ. Да излагаш свещените работи на позоръ! Казва: Не давайте свещените работи на свинецъ. Любовта ти не тръбва да говоришъ! Единственото нѣщо, което въ тебе не тръбва да говоришъ, то е Любовта. Научихъ ли да не говоришъ Любовта, ще дойде Мъдростъта, Истината, всичко това ще дойде отпослѣ ~~Х~~ та казвате сега: да не говоришъ истината. Ти докото говоришъ Любовта, не познаваш пътя на Мъдростъта, не може да познавашъ и истината, като влизашъ тамъ, че правишъ скитъ погрѣшки и въ пъти на Истината, като влизашъ че правишъ скитъ по-грѣшки. Казвамъ: когато видишъ нѣкой човѣкъ въ пъти на Любовта, че считашъ този път за свещенъ, този път не го критикувал. То е Възественъ методъ.

За тази болната мома че кажатъ: тя не си гледа болѣстъта трагнала по любовни работи. Ако тази любовъ тебъ те спасява, добъръ. Дѣ е злато! Любовта тръбва да внесе животъ, тръбва да ни освободи отъ робство! Ако Любовта тебъ те освобождава отъ ония връзки отъ ограничения, отъ грѣшни състояния, отъ основа глупаво състояние и даде смисълъ на живота, тиши на място! Казвамъ: всички тръбва да работите за освобождението, да имате свободни разбирания. Азъ бихъ ви привелъ единъ моралъ, вие нѣмате мярка за моралъ. Това, което схващате, то е така~~у~~ има нѣщо още по-тънко въ моралъ. Има единъ моралъ дѣто обикновенитѣ хора не подозиратъ, но той е за свети~~ти~~ ^{моралъ}. Азъ ще ви представя единъ примеръ. Този примеръ вие нѣма да го разпряните на другитѣ, ако че го разправяте, нѣма да ви го кажа, всички че го запази за себе си. Азъ че го облека въ форма на сегашния животъ на хората, но той е разказъ на минелото! Благочестивъ владика никъ и между 35 - 40 години съ брада святъ човѣкъ, зареди него говорятъ, че като напиши съчинихъ владика нѣма святъ човѣкъ въ свѣта, много благочестивъ, благо-дѣлъ, кой какъ минелъ, цѣлуналъ ръка, почувствуvalъ нѣкаква хубава миризма се за владиката говорятъ. Единъ денъ азъ присъствувамъ, гледамъ този владикъ, поглежда сънкъ нѣщата стигна. Отъ йата страна седи много красива мома, всички хора цѣлуватъ ръка и една стара баба на 70 години стои, той седи благослави всички, искачъ да му цѣлуватъ рука. Той гледа наголъ и се поглежда сънкъ красивата мома, другитѣ не го виждатъ, азъ го виждамъ, незабѣлъзано подава ръката си. Бабата и тя седи, иска да цѣлуне ръка. Като дойде младата мома, тихо въздъхне, той се нагоръ гледа, дава ръка вна младата мома. Бабата искажъ остава и казва: да съмъ млада и азъ. Владиката мисли, че младата мома като му цѣлуне ръка, мисли, че ѝ даде нѣщо, казва, че владиката е святъ. Този владикъ вече прави различие. Нито неговиятъ умъ е на място, нито на бабата, нито на момата. Това никой не вижда. Има една тѣнкостъ вътре, този владикъ

Тръбваме да се върне да повика ~~да~~ и каже: сестра, ти си много красива, но си във единъ опасенъ пътъ. Тя тръбва да естане, да не бърза. Той исали, че като го цълуне момата ще придобие нъщо. Той има право, но тръбва да даде първо място на бабата. Отъ гледището на морала, той вече е съгръшилъ въ сърцето си. Той се намира като Адама въ рая. Като го повика Господъ, той погледна тия животни, каза: Господи, другаръ нъмамъ. Че какъвъ е животътъ. Владиката каза: че какво е това владичество. Сега пръведете. Вие говорите за моралъ, за чистота. Азъ отивамъ чуного подалечъ. Седа и въ ума си допущамъ, че азъ съмъ на него място, казвамъ: въ постниката ми има нъщо, което куца. Защото това положение което засвима никой не го вързаш насила. Той се разкайва, че станалъ владика Той, като види красивата мома него денъ да благодари на Бога, че видялъ красивата мома, Господъ много хубава я е направилъ, за каже: азъ искамъ да бъда и като нея красивъ и отъ него денъ като види красивата мома десетъ пъти повече добрини да прави. Тогава съчи, че има моралъ, единъ стимулъ вътре. Не користолюбие да се зароди, но едно благородно чувство, че Господъ му далъ едно благословение. Да схванемъ и да разберемъ, азъ пръвождамъ. Всички единъ може да го вземе върху себе си. Казва нъкой: азъ живъя много чистъ животъ. Казвамъ като владиката ли, поглеждашъ. Отъ невидимия святъ виждатъ, другите хора нъматъ никакъвъ гръхъ. Такане се показва. Това положение може да съмни човекъ. Единъ ученикъ, който иска да прогресира отъ това състояние тръбва да се пази на осолания бобъ и осолания кълбъ. Какъ ще разръшимъ въпроса? Ко Колцина отъ васъ ще бъдатъ като красивата мома, която може да обърне ума на владиката. Всички може да те подложи на известни изкушения въ живота. Никога не тръбва да допускамъ една користолюбива мисъль да я присадатъ на тебе. Като дойде каки: може да я присадите на друго място, азъ не се нуждая отъ нея. Дъ е лопотъ. Насъ не ни търбватъ такива присадени мисли, желания, криви разбирания. Защо ни е насъ единъ философия, която отивамъ насъ ще ни донесе редъ други нещастия голъни въ живота. Защото идатъ кармически. Казваме: карма. Дъ е карната. Ако азъ седна и обясна причините на кармата не е както еписано. Казва: кармата тръбва да се носи. Не е така. Коя причина е кармическа. Казва: кармически иматъ нъщо отъ инцидента. Хубаво, че този въпросъ не е разрешенъ. Момата се спъва, владиката се спъва, старата баба се спъва, и тримата се спъватъ. Тогава вземете младата мома и направете владика, владиката направете млада мома, бабата ще си истане на същото място. Тогава второто положение: направете красивата мома баба, бабата красива мома. По отношение на тази красивата мома, разбираме бабата и е богатъ тя е добър облечена, като са

Красива. Тази старата баба е осиромашла, майка ѝ умръла, бъдна охксана ходди, бъднотия във всъко едно отношение. Когато ние остававам и губимъ своята идея то е осиромашаване, духовно осиромашаване. Домъ като майката умръла и бащата умръль, всъкога ще бъдемъ стари. Домъ майка ни не умира и баща ни не умира, не мога да бъда старъ. Защото каквъто е бащата, такъв ще бъд и синътъ, каквато е майката таъвъде бъде и синътъ.

Сега Любовъ та тръбва да бъде едно свещено чевство въ настъ. На любовъ та не се плаща. Ти като обичашъ, той да не подозира, че го любишъ, ще дадешъ отъ себе си безъ той да знае. Казва: толковъ го обичамъ. Не говори тъзи работи, опетнявашъ, ти се радвай, че по закона на Любовнъта може да направишъ добро. Туй тръбва да биде изпулсъ. Богъ дава еднакво и на праведни и на грешни еднакво, слънцето еднакво изпраща своята светлина. Казвамъ: ние тръбва да бъдемъ тъй, както е Богъ спрямо настъ. Въ това отношение Богъ, като работи еднакво гледа, само че Богъ ще каже: ик тъки съдържанието ик пътъ на тази красивата мома се различава отъ пътя на бащата, пътъ на красивата мома се различава отъ пътя на владиката. Владиката има свой пътъ, старата баба има свой пътъ и красивата мома има свой пътъ. И въ тримата има икко красиво. Въ окултната наука, която е синтезъ на всички науки, има единъ методъ за примирияване на всички противоречия въ живота. Вие можете да ги знаете, но при това развитие, което имате и да ви се каже, няма да изпълните, защото всички търсите лесния пътъ. Даже, ако ние сте на място то на този светия да видите, недоволенъ сте, ако сте на мястото на старата баба - на второ място, ако сте на мястото на владиката ти виждалъ, казвашъ: не е право. Ако си на мястото на владиката ще направишъ туй, няма да осолиши баба. Казвамъ: много тънко чувство тръбва да имате. Не да се бъзепокони. Ако азъ съмъ на мястото на владиката, че кажа: липсва ми икко липсва. Това, което липсва, де го достовишъ, ще туришъ икдо, не го замъстишъ. Ще се поставешъ на мястото на красивата мома, на мястото на старата баба, че изучавашъ и тритъ живота. Слѣдъ това има четвърти методъ, той бежествени. Какво иска Господъ отъ мене. Че азъ като видя старата баба за се зараднамъ като видя младата мома, да се зарадвамъ, азъ заради себе си да се зарадвамъ едно временно. Защото, ако тази мома цѣлуне ръката на този владика въ дадения случай ще се поквари и отъ тамъ настълте тази мома ще се поквари. Туй е карната. Като цѣлуне ръка може 4-5 поколения да водатъ единъ много разгуланъ животъ. Причината е съвсъмъ илложна, не че е направено икко пръстялание. Този владика ще съмъ, че и става дъщеря, ти ка-

красива. Тази старата баба е осиромашла, иако ѝ умръла, бъдна охксана ходи, бъднотия във всъко едно отношение. Когато ние остававаме и губимъ своятъ идеи то е осиромашване, духовно осиромашване. Домъ като майката умръла и бащата умръл, всъкога не бидемъ стари. Домъ майка ни не умира и баща ни не умира, но мога да буда стар. Защто каквато е бащата, такъв ще биди и синътъ, каквато е майката та ще биде и синътъ.

Сега любовъ тя тръбва да бude едно свещено чевство въ наше. На любовъ тя не се плаща. Ти като обичашъ, той да не подозира, че го любишъ, ще дадешъ отъ себе си безъ той да знае. Казва: толко Ѹзъ го обичамъ. Не говори тъзи работи, опетниятъ, ти се радвай, че по закона на Любовната може да направишъ добро. Тукъ тръбва да биде изпълненъ. Богъ дава единакво и на праведни и на грешици единакво, слънцето единакво изпраща своята съѣтлина. Казвамъ: ние тръбва да бидемъ тъй, както е Богъ спрѣмо наше. Въ това отношение Богъ, като работи еднакро гледа, сансъ че Богъ не каже: икъ тъкъ сѫдънъ икъ сѫдънъ. Пътът на тази красивата мома се различава отъ пътя на бабата, пътът на красивата мома се различава отъ пътя на владиката. Владиката има свой пътъ старата баба има свой пътъ и красивата мома има свой пътъ. И въ тримата има икъ красиво. Въ окултната наука, която е синтезъ на всички науки, има единъ методъ за примиряване на всички противорѣчия въ живота. Вие може да ги знаете, но при това развитие, което имате и да ги се каже, нѣма да изполните, защото всички тъкъте лесни пъти. Даже, ако ние сте на място, то на този светъ да видите, исковоленъ сте, ако сте на мястото на старата баба – на второ място, ако сте на мястото на владиката ти видялъ, казвашъ: не е право. Ако си на мястото на владиката ще направишъ тукъ, нѣма да осолили баба. Казвамъ: икъ тъкъ чувство тръбва да имате. Не да се бъзпокоятъ. Ако азъ съмъ на мястото на владиката, че каже: липсва им икъ икъ ми липсва. Това, което липсва, че го достоверни, че туришъ икъ, че го замѣстишъ. Че се поставени на мястото на красивата мома, на мястото на старата баба, не изучавашъ и тръти живота. Съмъ това има четвърти методъ, той бежествени. Какво иска Господъ отъ мене. Че азъ като видя старата баба за се зараднамъ като видя икъдата мома, да се изради, да се зарди себѣ си да се заради едно временно. Задото, око тази мома цѣлуне риката на този владикъ въ дадения случай ще се поквари и отъ тази настълте тази мома ще се поквари. Тукъ е керната. Като цѣлуне рикъ може 4-5 поколения да водатъ единъ икъ разглъданъ животъ. Причината е съвсъмъ искожна, не че е направено икъ прѣстъпление. Тази владикъ е и става синъ, че и става дъщеря, та, ка-

Зва:задо Господъ ни даде това? За то юне владика. Малките причини даватъ големи послѣдствия. Въ свѣта не са онни големите причини, които обръщатъ колегата, но малките причини са бритенето. Мъжете искатъ произвежда много големи пакости. Това е за единъ светъ, не е за единъ обикновенъ човѣкъ. За обикновениятъ човѣкъ това не съществува. То е за ума на светията. Ако искате да имате единъ разуменъ идеалъ, ако тук считате за мораль, което всички хора считатъ, то не е мораль. Ние трѣбва да виждаме нѣцата, които другите хора не виждатъ. Но това да се отличаваме. Когато казватъ, че въ тия хора има нѣщо, да е въ съждението, въ нашите разбиране. Ние трѣбва да идемъ крачка напредъ, по-надалечъ. Задото, ако е за грѣха, това тѣло въ което живѣмъ и всеки денъ, че се ослободимъ отъ него. Ти, като разграждамъ, разграждамъ, задо трѣбва да сиремъ. Разгражда се тѣлото, че ти дадатъ другото. Оцапалъ си една дреха. Господъ го ти даде друга. Докъ се оцапашъ, ти че се съблечешъ, трѣбва да облечешъ друга, докато се научишъ да пазишъ чиста дрехата си. Когато се научимъ да пазимъ чисти дрехи си, че научимъ закона за безсмъртното. Въ безсмъртното, ако не пазишъ честота, можешъ, че изгубишъ безсмъртното. Казва:задо ти живѣмъ единъ животъ на истиене. Трѣбва да знаете, че отъ чистотата има единъ животъ, който не подозирате. Казва: какъ да обичаме? Хората не сѫ били въ областта на любовта да знайтъ, какво нѣщо е истинска любовъ. Сега трѣбва да се стремите къвъ онни искрѣни схващания.